

Đàn Ông có bị Menopause Không?

Đức Hoàng

- Anh, sao dạo này chẳng nói yêu và hôn vợ đâu, có thương vợ không?

Đang nằm trong chăn ấm bên nhau, mà lòng Hiền như để đi đâu; tới khi vợ lắc tay mạnh quá, anh mới bừng tỉnh.

Cuộc sống không ai học được chữ ngờ. Trên muôn nẻo đường đời, có nhiều ngã rẽ mà không ai có thể lường trước được. Hiền nhớ lại ngày ấy, trong nghĩa trang ở một thành phố nhỏ, mọi người đang làm những thủ tục cuối cùng để chôn cất vợ anh. Hai đứa con anh đang đứng nhìn nhân viên nhà quản từ từ hạ quan tài của mẹ chúng xuống lòng đất lạnh. Nước mắt đã khô trong anh, giờ anh mới hiểu câu nói “Nước mắt lặn vào trong” là gì. Bên cạnh, thằng con lớn đang khóc lặng lẽ, nước mắt nhỏ giọt theo sống mũi nó. Thằng em, nhỏ quá, 5 tuổi, chả biết gì, thấy mọi người lấy hoa tung xuống huyệt mộ, cũng xăng xái đi tìm hoa, để ném xuống cho mẹ. Khi nó nhìn lên mặt thằng anh, thấy nước mắt nước mũi rơi lã chã, nó như chợt nhận ra, nó đã mất mẹ, nên cũng khóc nức lên theo anh. Thấy người ta xúc đất đổ lên quan tài của mẹ, nó khóc meo nói với anh, “Anh, đừng cho người ta làm bẩn áo mẹ mình!”

Thời gian trôi qua, Hiền đi bước nữa. Thằng lớn đã đi học xa, và ở lại làm việc ở tiểu bang khác. Chỉ còn thằng nhỏ sống với Hiền. Nó học lớp 10. Sau khi học về, nó trông rất cô đơn, lặng lẽ. Hiền rất muốn bữa cơm gia đình phải có mọi người đầy đủ.

- Con ơi, lên ăn cơm.
- Thôi con ăn sau, bố với mom ăn trước đi.

Nó được giao nhiệm vụ dọn tuyết, ở driveway, mỗi khi có tuyết. Một buổi sáng, nó dậy sớm, ăn rồi chạy vội ra bus stop để đón school bus đến trường kịp giờ. Sáng ấy, tuyết rơi nhẹ, một lớp tuyết khoảng 3cm phủ lên lối đi. Hiền cũng dậy sớm, vội mặc quần áo ra xúc tuyết.

- Anh làm gì dậy sớm thế?
- Có tí tuyết, anh ra xúc nó đi.
- Ô! Thằng con anh nó không xúc à, nó hứa nó làm mà?
- Mọi khi nó vẫn làm, nhưng sáng nay nó vội tới trường, không thì lỡ xe schoolbus; anh ra xúc một chút, có gì đâu.
- Không! Nó đã hứa, là nó phải làm. Không làm không ăn. Phải dạy cho nó lòng tự trọng. Thà tôi mang thức ăn đi cho ai đó, hay Goodwill còn hơn.
- Làm gì mà phải phản ứng dữ dằn vậy? Em thấy không, nó không dám lên ăn cơm cùng vì em cứ lạnh lùng với nó. Em không có con, em không hiểu trẻ con đâu.
- A, anh còn bênh nó!

Vợ Hiền dùng dùng mặc quần áo, sách nửa bao gạo còn lại, 3 lon coca, nửa hộp cookie ra xe, và nói:

- Tôi mang cho GOODWILL còn hơn cho nó ăn.
- Bà giận dữ lái xe đi. Hiền ngỡ ngàng, đứng chết lặng. Một sự đổ vỡ trong anh.

Noel, hai đứa con không về. Hiền phải email cho thằng con ở xa, và nhận được email của nó gửi lại: “I feel I have no home now, when I say HOME, I meant a happy family. I have no where to come back while Christmas spirit is in the air...” Còn thằng nhỏ, cũng không về. Dù nơi nó học cách nhà có 28 phút lái xe.

- Anh, có thương vợ không, sao anh không hôn vợ vậy...?

“Ừ” nhì, hay mình dạo này lãnh cảm rồi? Đàn ông có bị menopause không nhì? Không, mình là một người khoẻ mạnh và giàu tình cảm mà...” Hiền vẫn gằn gữ vợ. Khi thật, không hiểu sao mỗi khi hai cơ thể như sắp tan hoà vào nhau, thì hình ảnh thằng nhỏ khóc nói với anh nó “Anh, đừng cho người ta làm bẩn áo mẹ mình!” và hình ảnh chiếc xe lao đi mang theo nửa bao gạo, 3 lon coca, nửa hộp cookie cứ hiện về như gáo nước lạnh tạt vào lòng anh.

Đàn ông, có bị menopause không?

Đức Hoàng
Brampton, 2012.